

Поезія

Іван Франко

В житті, мов на шляху, лиць сотні стрічаєш,
Та в поспіху їх безучасно лишаєш.

Часом лиш попадєсь лице характерне,
Що взір поневолі до себе привєрне.

Зирнеш, заговориш і стиснеш за руку –
Найближча хвилинка приносить розлуку.

Та довго ще в тямці відтіль і відсіль
Не раз визирає приязний профіль.

Та де з ким тісніше злучив тя шлях долі
Чи в бою, чи в праці на рідному полі.

Живєш поруч нього, смієшся і плачєш,
Здаєтьсє, всі думи в душі його бачиш.

Здаєтьсє, все яснє, і гнів його й ласка, –
Аж глянеш пильніше: все маска і маска.

Лиш маску ти знаєш, її ти любив,
Що криєсь за нею – і хто ж се зглубив?

Часом лиш припадок ту маску відхилить –
Зирнеш і жахнешся: «Чи взір мене милить?»

Чи знав я сю постать, чи бачив уже?
Лице мов знайомиє, та зовсім чуже!»

Профілі і маски – ось поле розлоге!
Ось все, що дає нам життя наше вбоге.

І вбогі жили б ми, понурі, як мари,
Якби не поезії дивнії чари.

Вона ті профілі хапа на льоту,
Дає їм безсмертне життя, теплоту;

Всі маски свобідно вона відхиляє
І в душах, мов в книзі, вигідно читає.

Укритеє щастє, мов мати дитину,
Вона обгортає у теплу ряднину.

Незримії сльози, що плаче душа,
Вона поцілуєм своїм осуша.

30 марта – 1 апр[еля] 1893